

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/52/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2720200580
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2720200580.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Bibiány Ťažiarovej a JUDr. Dominiky Horváthovej v spore žalobkyne: A. B., C. D., nar. XX. septembra XXXX, trvale bytom C. XX, zastúpenej advokátom: JUDr. Ján Pekar, Potočná 191/39, 909 01 Skalica, IČO: 34048944, proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo 6. mája 2021 č. k. 3Csp/33/2020-74, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti veci samej (I. a II. výrok) a v časti náhrady trov konania (IV. výrok) **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 321,12 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 1.5.2020 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 150 eur titulom primeraného finančného zadostučinenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; III. žalobu vo zvyšku uplatneného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia zamietol; IV. priznal žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 9 ods. 1, 2, 9, 10 a 11, § 11 ods. 1 ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami); § 39, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1 až 3, § 451 ods. 1 a 2, § 456 veta prvá, § 517 ods. 2, § 551 ods. 1 O. z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 3 ods. 5 vety tretej ZoOS (zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a poukazom na čl. 10 ods. 2 písm. c/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súde 7.5.2020 domáhala, aby súd 1. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.012,12 eur (poznámka odvolacieho súdu - správne 321,12 eur) titulom bezdôvodného obohatenia s 5% úrokom z omeškania ročne od 1.2.2020 (poznámka odvolacieho súdu - správne od 1.5.2020) do zaplatenia; 2. sumu 312,12 eur (poznámka odvolacieho súdu - správne 321,12 eur) titulom primeraného finančného zadostučinenia a 3. priznať nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. V skutkových tvrdeniach uviedla, že bola dňa 17.10.2014

spísaná Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru č. 8500085879 (ďalej len „Zmluva“). Z bodu 5. Zmluvy - Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v eur (vyplňte) a z bodu 6. - Údaje o schválenom revolvingovom úvere v eur (nevyplňajte) vyplýva, že tieto sú návrh na uzavretie zmluvy a prijatím návrhu zmluvy. S poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 O.z. však vzhľadom na to, že prijatie zo strany žalobkyne (správne žalovanej) obsahuje v porovnaní s návrhom iné údaje, ide o prijatie návrhu, ktorý obsahuje zmeny, čo je nutné hodnotiť ako odmietnutie návrhu. Dojednanie v Zmluvných podmienkach, že dlžník vyslovene súhlasí s tým, že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať úver, výšku úveru znížiť, nie je v súlade so zákonom, a teda nemôže umožniť veriteľovi uzatvoriť platnú zmluvu bez toho, aby dlžník takýto nový návrh prijal. Pre platnosť zmluvy sa vyžadoval písomný návrh a písomné prijatie. Je nepochybné, že nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy. Z toho dôvodu je potrebné, aby sa s veriteľom navzájom vyrovnali podľa zásad pre vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovanou jej bolo poskytnuté plnenie vo výške 702 eur a doteraz uhradila sumu 1.023,12 eur, teda prináleží jej rozdiel v sume 321,12 eur. Mala jej byť poskytnutá suma 780 eur, ale bola jej vyplatená len suma 702 eur, keď žalovaná započítala na sumu úveru poplatok za poskytnutie úveru v sume 78 eur. Keďže zmluva nebola uzatvorená platne, na právne vzťahy medzi stranami sporu sa nevzťahujú ani zmluvné dojednania. V prípade posúdenia zmluvy ako platnej, je zrejmé, že táto neobsahuje zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, keď sa v zmluve nenachádza žiadny údaj o termíne konečnej splatnosti úveru a úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, kedy má žalovaná právo len na vrátenie sumy, ktorú reálne poskytla. Žalovaná jej zamestnávateľovi predložila Dohodu o zrážkach zo mzdy, na základe ktorej dochádzalo k zrážkam zo mzdy v celkovej výške 1.023,12 eur. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola vopred naformulovaná, nemala možnosť ovplyvniť jej obsah, nebola individuálne dojednaná, neprimerane zvýhodňuje veriteľa na úkor dlžníka, keď žalovaná ako veriteľ jednostranne bez akejkoľvek súdnej kontroly určuje výšku zostatku dlhu a zneužíva svoje silnejšie postavenie. Dohoda o zrážkach zo mzdy je z dôvodu neprijateľnej zmluvnej podmienky neplatná. Žalovaná sa dopustila nekalej obchodnej praktiky v podobe zneužitia inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy a zakomponovaním viacerých neprijateľných zmluvných podmienok, čo odôvodňuje právo na primerané finančné zadostučinenie, ktoré uplatnila vo výške požadovaného bezdôvodného obohatenia. Finančné zadostučinenie by bolo spravodlivým vyrovnaním ujmy, ktorá jej vznikla konaním žalovanej a zároveň primerane sankcionovala žalovanú, ktorá konala v rozpore so zákonom.

Žalovaná v rámci procesnej obrany navrhla, aby súd žalobu zamietol a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov. V skutkových tvrdeniach uviedla, že poplatok za poskytnutie úveru je štandardne vyžadovaný subjektmi na finančnom trhu a nemožno sa na tomto základe domáhať bezúročnosti úveru. Žalobkyňa bola riadne o poplatku informovaná a súhlasila s ním v čase podania žiadosti s odkazom na potvrdenie Národnej banky Slovenska a Súdny dvor EÚ v aktuálnom rozhodnutí C - 621/17. S účinnosťou od 10.6.2013 bola vykonaná zmena právnej úpravy poplatkov v ZoSÚ v § 9 ods. 10, keď zákon zaviedol výslovnú úpravu toho, aké poplatky pri spotrebiteľskom úvere sú ex lege zakázané. Zákonodarca poplatok za poskytnutie úveru nepovažoval za problematický a neprípustný a preto poplatok za poskytnutie úveru je prípustný a dovolený. Poplatok definuje svojim názvom, za čo sa platí, keď ide o platbu za takú činnosť, ktorá je v záujme spotrebiteľa (získanie peňažných prostriedkov), nie je slovenskému právnomu poriadku neznáma s odkazom na § 499 Obch.z., a zjednocujúce stanovisko NS ČR sp. zn. Cpjn 203/2013. Poplatok je v zmluve uvedený transparentným spôsobom, ktorý vyplýva z jeho jednoznačného označenia. V súvislosti s uzatvorením zmluvy odkázala na ustanovenia O.z., keď súčasť zmluvy tvorí aj oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, predstavuje nielen potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy v podobe žiadosti, ale je súčasťou zmluvy ako takej. V zmysle ustanovenia čl. 7 ods. 7.1 zmluvných dojednaní predstavuje toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy a podľa vôle zmluvných strán teda dané oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania s odkazom na rozhodnutie KS v Prešove č.k. 13Co/111/2014 - 166, KS v Nitre sp. zn. 25Co/62/2019, KS v Banskej Bystrici sp. zn. 25Co/2/2019. K termínu konečnej splatnosti úveru odkázala na ustanovenie čl. 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní s tým, že zmluva obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti viacerými spôsobmi a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z uvedeného článku, - explicitným vyjadrením presného dátumu v oznámení veriteľa o schválení úveru s odkazom na rozhodnutia súdov a smernicu 2008/48/ES, súdny dvor EÚ vo veci C-42/15. Poprela tvrdenie o absencii údajov o počte, termíne a výške splátok a taktiež neplatnosti dohody o poskytovaní služieb, keď nie je zrejماً forma a spôsob vnútenia, ale ani to, že takto vnútené služby žalobkyňa využívala. Vznik dohody o poskytovaní služieb nepodmieňuje vznik úverovej zmluvy. Poukázala na § 2 písm. g/ ZoSÚ. Pre zahrnutie nákladov do celkových nákladov nie je v zmysle zákona rozhodujúca spojitosť s úverovou zmluvou, ale to, či ide o náklady na základe obligatórne alebo fakultatívne uzavretých

doplnkových služieb. V dohode sa deklaruje, že nejde o podmienku pre získanie úveru a náklady podľa dohody nevznikli tým, že došlo k uzavretiu zmluvy, ale len tým, že vznikla dohoda. V prípade jej neuzavretia by tieto náklady zo zmluvy za žiadnych okolností nevznikli. Dohoda o zrážkach zo mzdy nebola súčasťou spotrebiteľskej zmluvy, ale predstavuje individuálne dojednaný právny úkon s odkazom na jej obsah. Dohoda spĺňa zákonom vyžadované náležitosti podľa § 5a ods. 1 písm. a/ ZoOS, keď bola uzatvorená vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia, mal možnosť ju odmietnuť. Dohoda je zákonný spôsob zabezpečenia pohľadávky podľa § 551 O.z. a nie je neprijateľnou podmienkou s odkazom na zákon č. 438/2015 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa aj ZoSÚ. Poprela splnenie zákonných podmienok na priznanie finančného zadosťučinenia, keď zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety § 3 ods. 5 ZoOS. Podľa rozsudku KS v Prešove sp. zn. 14Co/91/2012 s ohľadom na neurčitú hypotézu v ustanovení a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Zo žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia. Účelom uvedeného ustanovenia bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní.

Z tlačiva „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500081140 (správne . 8500085879)“ podpísanej žalobkyňou (dlžníkom- spotrebiteľom) dňa 17.10.2014 v Skalici a žalovanou (veriteľom - dodávateľom) dňa 22.10.2014 v Bratislave, (ďalej Žiadosť/Zmluva) vyplýva, že žalobkyňa okrem žiadosti s konkrétnym obsahom (vyplnený bod 5. formulára Žiadosť/Zmluva) nemohla akceptovať a podpísať aj bod 6. Údaje o schválenom revolvingovom úvere, pretože v čase, keď žalobkyňa Žiadosť/Zmluvu podpisovala, táto časť formulára nebola vôbec vyplnená. Žalovaná ju vyplnila až následne, a to bez účasti žalobkyne na svojom pracovisku v Bratislave a žalobkyňa sa Žiadosť/Zmluva vrátila doplnená v bode 6. a podpísaná veriteľom s dátumom podpisu 22.10.2014. Zo Žiadosti/Zmluvy o poskytnutie revolvingového úveru, čo bol formulár návrhu zmluvy, jednoznačne vyplýva, že dlžník mal vyplniť jednotlivé body, okrem bodu 6. predmetnej žiadosti, kde je výslovne uvedené („nevypĺňajte“). Z uvedeného vyplýva, že sa jedná o formulárovú zmluvu, ktorej obsah nemohla žalobkyňa žiadnym spôsobom ovplyvniť. Údaje uvedené v bode 5./ 6. sú vyplnené rozdielne, keď boli uvedené údaje: informatívny údaj o mesačnej platbe (mesačná splátka s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb) 81,99 eur/42,63 eur, poskytnutá čiastka úveru 1500 eur/780 eur, splatnosť úveru 42/42, splatnosť úveru (počet splátok): 42/42, mesačná splátka (vrátane úrokov): 47,43 eur/24,66, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru): 2142,06 eur/1113,72, predpokladaná RPMN za úver: 26,17/25,66, ročná úroková sadzba úveru (v%): 18,08/18,07, priemerná RPMN za úver (v%): 44,06/44,06. Podľa čl. 13. riadnym vyplnením a následným podpisom tejto Žiadosti/Zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania. Podľa Zmluvných dojednaní platných od 1.9.2014: čl. 2.3. veriteľ poskytne dlžníkovi schválenú výšku úveru na úver dlžníka uvedený v zmluve v deň nadobudnutia účinnosti zmluvy; čl. 2.5. poplatok za poskytnutie úveru je splatný v deň uzavretia zmluvy; čl. 3.1. celková výška úveru bude dlžníkovi oznámená v oznámení podľa čl. 2.2., čl. 10.1. poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu sa uhrádza jeho započítaním so sumou úveru/revolvingu a rozdiel bude vyplatený na účet dlžníka.

Podľa Dohody o poskytovaní služieb podpísanej žalobkyňou a žalovanou v ten istý deň ako Žiadosť/Zmluva (17.10.2014/22.10.2014) pod bodom 1. upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej zmluve o revolvingovom úvere s číslom rovnakým ako je číslo dohody. Podľa bodu 7.1. sa zákazník zaväzuje, že za uzavretie dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,56% zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru a túto odplatu bude splácať v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru. Podľa bodu 7.2. Celková výška splátky úveru s úrokom spolu so splátkou odplaty podľa tejto dohody sa uvedie aj v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Počet a dátum splatnosti splátok odplaty podľa tejto dohody je rovnaký s počtom a dátumom splatnosti splátok úveru a úroku za úver. Ak dôjde k zosplatneniu splátok podľa príslušnej zmluvy o revolvingovom úvere, neuhradené splátky odplaty sa stanú splatnými dňom zosplatnenia splátok a zákazník je povinný ich uhradiť spolu so zosplatnenými splátkami podľa príslušnej zmluvy o úvere. V prípade omeškania dlžníka s úhradou splátky odplaty podľa tejto dohody o viac ako tri mesiace po termíne splatnosti všetky záväzky dlžníka, ktoré sa podľa tejto dohody mali stať splatnými v budúcnosti, sa stávajú okamžite splatnými, pokiaľ sa zmluvné strany nedohodnúť inak. V čl. II. dohody bola uvedená definícia služieb ako

služba „Informácia o zostávajúcich záväzkoch“, „Odklad splatnosti splátok“, „Informácia pred splatnosťou splátky“, „Informácia o prijatí platby“, „Vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie“, „Zmena zmluvy na podnet klienta“, „Prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu“, „Druhá upomienka zdarma“, „Podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom“.

Podľa Zmluvných dojednaní čl. 2.2. veriteľ je povinný odoslať dlžníkovi oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a jeden rovnopis zmluvy o RÚ. Oznámenie veriteľa podľa predchádzajúcej vety bude okrem vyššie uvedeného obsahovať nasledujúce údaje: číslo zmluvy o RÚ, schválenú výšku úveru vrátane meny, splatnosť úveru, výšku mesačnej splátky úveru, lehotu a podmienky splácania úrokov, dátum splatnosti prvej splátky úveru, dátum splatnosti poslednej splátky úveru, periodicitu splácania úveru, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania, celkovú výšku úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov úveru, priemernú hodnotu RPMN platnú ku dňu podpísania zmluvy o RÚ. Podľa čl. 2.3. veriteľ poskytne dlžníkovi schválenú výšku úveru na účet dlžníka uvedený v zmluve o RÚ v deň nadobudnutia účinnosti tejto zmluvy o RÚ. Podľa čl. 3.1. celková výška úveru bude dlžníkovi oznámená v oznámení podľa čl. 2., ods. 2.2. zmluvných dojednaní. Celková výška úveru je spolu s úrokom splatná v pravidelných splátkach, vo výške a časovom rozvrhnutí podľa platného splátkového kalendára. Podľa čl. 10.1. Poplatok za poskytnutie úveru sa uhrádza jeho započítaním so sumou úveru a rozdiel bude vyplatený na účet dlžníka.

Podľa Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500085879, uzavretej podľa § (bez uvedenia čísla) zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, zo dňa 17.10.2014/22.10.2014, bod 1. dlžník si je vedomý, že uzavretie tejto dohody je dobrovoľné a nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere alebo poskytnutia úveru (revolvingu). Spoločnosť vyhlasuje, že uzavretie tejto dohody nevyžaduje ako podmienku uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere alebo poskytnutia úveru (revolvingu). Bod II. dlžník má možnosť odmietnuť uzavretie tejto dohody tým, že ju nepodpíše. Dlžník podpisom na tejto dohode potvrdzuje záujem uzavrieť dohodu ako prostriedok zabezpečenia a splnenia svojich záväzkov voči veriteľovi tým, že z jeho mzdy (iného príjmu) budú vykonávané zrážky zo mzdy v dohodnutej výške a tieto priamo poukazované spoločnosti.

Podľa žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy z 11.12.2015 žalovaná na základe dohody o zrážkach zo mzdy žiadala o vykonávanie pravidelných mesačných zrážok zo mzdy v sume 42,63 eur až do vyrovnania celého dlhu.

Podľa potvrdenia zamestnávateľa žalobkyne boli vykonávané zrážky na základe zmluvy č. 8500085879 od januára 2018 do septembra 2019, od januára 2020 do marca 2020 celkom v sume 1.023,12 eur.

Výsluchom žalobkyne mal súd preukázané, že podpísala žiadosť o poskytnutie úveru s tým, že vyplnili údaje pod bodom 5. a následne jej bola žiadosť vrátená s tým, že boli vyplnené údaje pod bodom 6. Žiadala úver 1.500 eur, ale nakoniec jej schválili len 780 eur, z ktorých jej ešte vykonali zrážku. Nevedela o tom, že polovica splátky mala byť poskytnutá na splátku úveru a polovica použitá podľa dohody o splácaní služieb. Všetky dohody podpísala vtedy, keď podpísala žiadosť o poskytnutie úveru. Okrem uvedeného úveru mala ďalšie úvery, pretože bola v zlej situácii, v roku 2013 manžel ochorel, stal sa čiastočným invalidným dôchodcom s príjmom 260 eur mesačne, zabezpečovali potreby mal. syna, vypomáhala im plnoletá dcéra, neskôr zostala nezamestnaná. Snažila sa splácať splátky, ale pre zlé situáciu sa dostala do omeškania. Peniaze poskytnuté úvermi použila na potreby domácnosti, platenie poplatkov, výdavky spojené s bývaním. Peňažné prostriedky jej nestačili na úhradu všetkých poplatkov a preto si brala ďalšiu pôžičku na splatenie predchádzajúcej. Stalo sa, že bola domácnosť odpojená od plynu. Pomáhali jej aj rodičia, ktorí sú dôchodcovia. Nevedela uviesť v čom spočíva žiadosť o priznanie finančného zadosťučinenia. Prostredníctvom zástupcu uviedla, že výška finančného zadosťučinenia bola ovplyvnená viacerými porušeniami zo strany žalovanej, keď uzatvorila so žalobkyňou neplatnú zmluvu, dala jej podpísať ďalšie zmluvy, o ktorých nebola žiadnym spôsobom informovaná, oboznámená s obsahom. Nebola oboznámená s mesačnými splátkami na úhradu nesplateného úveru a ďalších služieb, o ktorých ju žalovaná neinformovala. Vykonávané zrážky zo mzdy spôsobili zhoršenú finančnú situáciu v domácnosti, keď nebola schopná platiť pravidelné poplatky, čo viedlo k odpojeniu plynu.

Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že medzi stranami sporu vznikol záväzkový vzťah titulom žiadosti/zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď žalovaná vystupovala ako dodávateľ, ktorý konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa ako spotrebiteľ, ktorý nekonal v rámci svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, preto posúdil nárok uplatnený žalobou v zmysle ustanovení O.z. , ZoSÚ a ZoOS v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy.

Súd prvej inštancie mal za preukázané, že na základe žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere zo 17.10.2014/22.10.2014 poskytla žalovaná žalobkyňu úver v sume 780 eur, ktorý jej bol vyplatený v sume

702 eur, čo nebolo sporné. V konaní nebola sporná výška poskytnutého úveru a vyplatenie v sume 702 eur, dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru. Taktiež nebolo sporné, že žalobkyňa plnila v prospech žalovanej celkovo sumu 1.023,12 eur. Spornou bola otázka platnosti zmluvy o úvere, otázka úveru bezúročného a bez poplatku z dôvodu chýbajúcej obligatórnej náležitosti - termín splatnosti splátok istiny, úrokov či iných poplatkov a konečná splatnosť úveru, otázka platnosti dohody o zrážkach a dohody o poskytovaní služieb.

Súd v súvislosti s posúdením platnosti právneho úkonu - uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere mal za to, že úverová zmluva bola uzavretá platne. Súčasťou žiadosti/zmluvy boli zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere (ďalej len zmluvné dojednania), v ktorých žalovaná na predtlačenom formulári v bode 2.1 a 2.2 (verzia platná 1.9.2014) stanovila podmienky uzatvorenia zmluvy. V kontexte uvedených bodov potom niet pochýb o tom, že pre platnosť zmluvy z hľadiska jej formy sa vyžaduje písomná forma. Takto si to veriteľ vymienil v bode 2.1 zmluvných dojednaní, pričom sa uzatvára na formulári veriteľa, ktorý je zároveň žiadosťou o poskytnutie úveru aj zmluvou o úvere. Pre vznik sa vyžaduje podpis oboma zmluvnými stranami, dlžníkom a veriteľom, prípadne aj spoludlžníkom/mi. Zmluva o úvere bola potom uzavretá za stanovených podmienok veriteľom písomne, teda platne.

Pri posúdení poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov mal súd za to, že zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti, ktoré vyžaduje zákon a to dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru. V tlačive žiadosť/zmluva bol uvedený údaj splatnosť úveru s počtom splátok, výška mesačnej splátky. Z dôvodu, že nebol uvedený dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nie je možné určiť ani dobu trvania zmluvy, ako ani konečnú splatnosť úveru. Žalovaná v skutkových tvrdeniach trvala na tom, že listiny „žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere, zmluvné dojednania, prílohy a oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi tvoria jej neoddeliteľnú súčasť, keď oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (ďalej len „oznámenie“) predstavuje potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy v podobe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru s odkazom na čl. 7 ods. 7.1 zmluvných dojednaní. S odkazom na oznámenie mal byť termín konečnej splatnosti uvedený v oznámení spôsobom vyplývajúci z čl. 4. ods. 4.5 a explicitným vyjadrením presného dátumu v oznámení. Na preukázanie svojich skutkových tvrdení nepredložila súdu dôkaz, ktorým by preukázala svoje tvrdenia. Predložila súdu len žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere (ďalej len „žiadosť/zmluva“) a zmluvné dojednania. Listinný dôkaz o vyhotovení a odoslaní oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktorým by preukazoval existenciu obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere nepredložila. Spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov pri absencii čo i len jednej z obligatórnych náležitostí zmluvy.

V súvislosti s odkazom žalovanej na zmenu právnej úpravy v zákone o spotrebiteľských úveroch vo vzťahu k obsahovej náležitosti konečnej splatnosti úveru, ktorá bola novelou zákona z vnútroštátnej zákonnej úpravy vypustená, mal súd za to, že je bez právneho významu. Doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (vymedzenie časového údaj a ukončenia zmluvy) zostala súčasťou vnútroštátneho práva. Uvedená obsahová náležitosť je obsiahnutá aj v čl. 10 ods. 2 písm. c/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, týkajúceho sa obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o úvere.

Počiatok a koniec konkrétneho obdobia splácania úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu a svojim podpisom potvrdzuje svoj súhlas - vôľu s vymedzenou dobou trvania zmluvy. S týmto záverom potom súvisí aj možnosť posúdenia rozsahu záväzku spotrebiteľa ako i možnosť s istotou a bez ťažkostí rozpoznať dátum splatnosti prvej a poslednej splátky úveru. Žalovaná nepreukázala, že by uzavretá zmluva obsahovala túto náležitosť. Súd preto uzavrel, že pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. i/ (správne f/) doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a písm. k/ výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov sa považuje poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

Súd sa vysporiadal s námietkami posúdenia platnosti dohody o poskytnutí služby z dôvodu neprijateľnej zmluvnej podmienky, mal za preukázané, že zo zmluvy bol zrejmý údaj o mesačnej splátke úveru, pozostávajúcej z mesačnej splátky úveru spolu s platbou podľa Dohody o poskytnutí služby (ďalej len „dohoda“). V súvislosti s formulárovým charakterom zmluvy žalovaná nenavrhol žiaden dôkaz a teda nepreukázala, že uzavretie dohody bolo nezávislé a samostatné, keďže platba podľa dohody bola zahrnutá do pravidelnej mesačnej splátky a teda, že nebolo predpokladom pre uzatvorenie zmluvného vzťahu medzi stranami sporu. Podľa obsahu dohoda nemá samostatný predmet plnenia, ale má charakter vedľajšieho (doplnkového) zmluvného dojednania. Za daného stavu sa súd nestotožnil s tvrdením žalovanej, že dohoda nepredstavovala podmienku pre získanie úveru. Samotné prehlásenie

žalovanej, že uzavretie dohody nie je podmienkou uzavretia úverovej zmluvy, má len formálny charakter a nepredstavuje dôkaz o tom, že k uzavretiu dohody došlo na základe slobodnej vôle žalobkyne a nepodmienene vo vzťahu k úverovej zmluve. Skutočnosť, že sa jednalo o doplnkové služby žalovaná potvrdila s tým, že majú nejakú spojitosť so spotrebiteľským úverom s odkazom na § 2 písm. g/ ZoSÚ, inak by neboli doplnkové. Medzi základné informácie, ktoré je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi už pri ponuke spotrebiteľského úveru patrí nielen úrok z úveru, ale aj všetky poplatky účtované veriteľom spotrebiteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru. Žalovaná v žiadosti pri informatívnom údají o predpokladanej mesačnej platbe zahrnula v predtlačí aj platbu podľa dohody. V údajoch o schválenom úvere uviedla údaj o mesačnej platbe spolu s platbou podľa dohody. Pri mesačnej splátke 42,63 eur v počte splátok 42 mala žalobkyňa zaplatiť celkom sumu 1.790,46 eur. Žalovaná uviedla údaj celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.113,72 eur. Nepochybné nezapočítala do celkovej čiastky aj náklady v súvislosti s uzavretou dohodou. V dohode boli definované služby ako „informácia o zostávajúcich záväzkoch“, „odklad splatnosti splátok“, „informácia pred splatnosťou splátky“ a pod. Súd mal za to, že sa malo jednať o služby, ktoré bezprostredne súvisia s poskytnutým úverom a preto odplata za tieto služby mala byť započítaná do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Nezapočítanie týchto nákladov má za následok nesprávne uvedenie RPMN, uzavretá dohoda ako právny úkon je v rozpore so zákonom a prieči sa dobrým mravom, keď sa malo jednať o odplatu za doplnkové služby v súvislosti s poskytnutým spotrebiteľským úverom pre neprijateľnosť poplatku, jeho netransparentnosť a neprimeranú výšku. Za poskytované služby bola dojednaná odplata vo výške 2,56% zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, t. j. 2,56% zo sumy 702 eur, ktorý predstavuje 17,98 eur mesačne, splatnú v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver. Odplata mala byť splatená v 42 mesačných splátkach, celkom tak odplata mala predstavovať sumu 755,16 eur (42 x 17,98). Uvedené vyplýva aj z obsahu zmluvy o úvere, keď boli dohodnuté splátky v sume 42,63 eur (24,66 + 17,98) v prípade uzavretia dohody. Z uvedeného vyplýva, že odplata za služby predstavuje ešte vyššiu sumu (755,15 eur) ako výška skutočne poskytnutého úveru 702 eur. V bode 7.1. bolo dohodnuté, že ak dôjde k zosplatneniu splátok, neuhradené splátky odplaty sa stanú splatnými dňom zosplatnenia splátok a zákazník je povinný ich uhradiť spolu so zosplatnenými splátkami podľa príslušnej zmluvy. V prípade omeškania dlžníka s úhradou splátky odplaty o viac ako tri mesiace po termíne splatnosti všetky záväzky dlžníka, ktoré sa podľa dohody mali stať splatnými v budúcnosti, sa stávajú okamžite splatnými, pokiaľ sa zmluvné strany nedohodnú inak. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že aj keď nebudú žalobkyňa ako spotrebiteľovi do budúcnosti poskytované dohodnuté služby z dôvodu vyhlásenia okamžitej splatnosti bola by povinná odplatu zaplatiť v plnej výške. Súd má za to, že sa jedná o cielene vytvorenú zmluvu s odplatou, ktorej sledovaným cieľom je dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu, ktoré by získal žalovaný z úrokov formálne uvedených v zmluve. Pri dohodnutej mesačnej splátke za poskytnutý úver a odplatu v dohode 42,63 eur a počte mesiacov 42 by predstavovalo plnenie v prospech žalovaného sumu 1.790,46 eur pri reálne poskytnutých peňažných prostriedkoch 702 eur. Súd má za to, že takéto dohodnuté plnenie je obchádzaním zákona a v rozpore s dobrými mravmi. Súd preto vyhodnotil predmetnú dohodu ako neplatnú.

Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka (ďalej len „dohoda o zrážkach“) bola uzavretá ako formulárová zmluva, obsah ktorej bol vypracovaný a koncipovaný žalovanou, keď žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala možnosť obsah zmluvných podmienok ovplyvniť. Žalobkyňa sa ako spotrebiteľ dostala do nevýhodného stavenia, keď do značnej miery bola obmedzená jej vyjednávací možnosť s tým, že zabezpečenie záväzku bolo pojaté do vopred vypracovanej formulárovej zmluvy. Spotrebiteľ sa tak zákonite zbavil svojej možnosti, aby zásah do jeho práv vyvolaný formou zrážok z jeho mzdy, bol vykonávaný iba zákonným postupom na základe exekučného titulu a to formou exekúcie. Vykonávanie zrážok na základe takejto neplatnej dohody o zrážkach zbavuje spotrebiteľa možnosti ochrany pred takýmto neoprávneným zásahom. V zmysle § 54 ods. 1 O.z. uzavretá dohoda o zrážkach predstavuje neprijateľnú podmienku s následkom jej neplatnosti. V predmetnom spore žalovaná požiadala zamestnávateľa žalobkyne o vykonávanie zrážok z jej mzdy a zamestnávateľ žalobkyne vykonával zrážky zo mzdy, pričom žalovaná ako veriteľ jednostranne sama nadiktovala výšku dlhu na nesplatenom úvere, bez akejkoľvek kontroly a taktiež aj výšku mesačnej splátky. Ide o možnosť postihnúť majetok žalobkyne podľa vôle veriteľa, ktorý určuje výšku svojej pohľadávky a jej príslušenstva, keď žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala možnosť priamo voči svojmu zamestnávateľovi zastaviť zrážky zo mzdy. Dohoda ako zabezpečovací prostriedok, predstavuje formulárovú zmluvu bez toho, aby túto zmluvnú podmienku so žalobkyňou individuálne žalovaná ako veriteľ dojedнала, jej obsah žalobkyňa nemohla ovplyvniť. Odkaz žalovanej na zákonnú úpravu s účinnosťou od 23.12.2015 súd považoval za nepodstatný, pretože zmluva medzi stranami sporu bola uzatvorená pred účinnosťou zmeny ZoSÚ.

S poukazom na vyššie uvedený právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov sa súd už ďalej nezaoberal ostatnými žalobkyňou namietanými neprijateľnými podmienkami spotrebiteľských zmlúv, a taktiež ani ďalšími námietkami strán, nakoľko by to bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti súdneho konania a vzhľadom na predmet konania (vydanie bezdôvodného obohatenia) aj bez právneho významu.

Súd s použitím uvedeného právneho posúdenia vyhodnotil poskytnutý úver žalobkyni ako bezúročný a bez poplatkov a dohodu ako neplatný právny úkon. Žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanej výšku poskytnutého úveru 702 eur. Súd posúdil nárok žalobkyne ako plnenie titulom bezdôvodného obohatenia. Mal za preukázané, že žalobkyňa plnila v prospech žalovanej titulom uzavretej Žiadosti/Zmluvy a dohody celkom sumu 1.023,12 eur. Vzhľadom k posúdeniu poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov žalobkyňa plnila žalovanej bez právneho dôvodu, žalobkyňa totiž bola povinná vrátiť žalovanej skutočne poskytnutú sumu úveru 702 eur, keďže však plnila celkom sumu 1.023,12 eur, na strane žalovanej vzniklo bezdôvodného obohatenie v sume 321,12 eur. Vzhľadom k tomu, že v konaní bolo preukázané, že na strane žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie plnením zo strany žalobkyne, súd uložil žalovanej bezdôvodné obohatenie vydať a to zaplatením žalovanej sumy. Súd priznal žalobkyni úroky z omeškania z priznaného peňažného plnenia od prvého dňa mesiaca, v ktorom uplatnila nárok na priznanie peňažného plnenia.

V časti uplatneného nároku žalobkyňou na uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť jej sumu 321,12 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia mal súd za to, že námietka žalovanej o nesplnení zákonných podmienok v tejto časti uplatneného nároku nie je dôvodná. V spotrebiteľských vzťahoch určité povinnosti vznikajú i dodávateľom. Jednou z týchto povinností je i povinnosť upravená v ustanovení § 3 ods. 5 ZoOS. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle citovaného ustanovenia po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Súd priznal žalobkyni právo na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovanej a preto bola v tejto časti úspešná a vznikol jej nárok na priznanie finančného zadosťučinenia. Súd porovnal úspech žalobkyne v konaní s výškou ňou žiadaného finančného zadosťučinenia a dôsledkami, ktoré malo platenie neoprávnených súm žalovanej na žalobkyňu, ako aj intenzitu zásahu do práv žalobkyne s konaním žalovanej. Súd vyhodnotil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich zákonných náležitostí, dohoda o poskytovaní služieb a dohoda o zrážkach zo mzdy sú neplatné. Žalovaná síce porušila svoje povinnosti vyplývajúce zo ZoSÚ, čím bola sankcionovaná tým, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa bola povinná takto vrátiť žalovanej iba výšku poskytnutého úveru. Na druhej strane je však nutné zohľadniť skutočnosť, že žalovaná si plnenie, na ktoré nemala nárok, vynucovala formou výkonu zrážok zo mzdy. Už len tým, že žalobkyňa musela čeliť vykonávaniu zrážok zo mzdy a musela sa domáhať svojej pohľadávky prostredníctvom uplatnenej žaloby, utrpela určitý stres, ktorú skutočnosť nie je potrebné iným spôsobom dokazovať. Žalovaná formou zrážok zo mzdy ukracovala žalobkyňu o peňažné prostriedky, na ktoré nemala nárok a ktoré tak žalobkyňa nemohla použiť na svoje osobné potreby (rozsudok KS v TT sp. zn. 23CoCsp/36/2020). Súd po vyhodnotení všetkých okolností mal za to, že primeraným finančným zadosťučinením pre žalobkyňu je suma vo výške 150 eur, ktorá vychádza i z aplikačnej praxe. Skutkové tvrdenia týkajúce sa sociálnej situácie žalobkyne, odpojenia plynu v príčinnej súvislosti s konkrétnym úverom žalobkyňa nepreukázala. Vzhľadom na porušenie práva spotrebiteľa dodávateľom - žalovanou je takto určená výška finančného zadosťučinenia v sume 150 eur vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania

práv spotrebiteľov. Súd preto žalobu žalobkyne vo zvyšnej časti uplatneného nároku na primerané finančné zadostučinenie zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 a § 262 ods. 1 a 2 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z., Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov), vecne dôvodil, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je ako zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba odhaduje“. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; o jej výške súd rozhoduje následne. Žalobcu treba v tejto situácii preto treba považovať za plne procesne úspešného, keď mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne na úvahe súdu. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa bola plne úspešná v uplatnenom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 321,12 eur s príslušenstvom a v uplatnenom nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia v zmysle uvedených pravidiel priznania úspechu, súd žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku iba v jeho vyhovujúcej časti veci samej a v časti trov konania (I., II. a IV. výrok), podala včas odvolanie žalovaná s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby aj v takejto časti a priznaním jej práva na náhradu 100% trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie a zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov za odvolacie konanie v plnom rozsahu. Právne svoje odvolanie odôvodnila ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Odvolanie proti výroku I. odôvodnila tým, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom, v rozpore s predloženými listinnými dôkazmi, nesprávne vyložil ustanovenia ZoSÚ a následne vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke. Žalovaná ako dôkaz k vyjadreniu k žalobe pripojila zmluvu o spotrebiteľskom úvere, zmluvné dojednania a oznámenie veriteľa o schválení úveru. Z rozsudku nevyplýva, že by súd vôbec vykonal dokazovanie uvedenými listinami. Ich význam a hodnotenie malo pre rozhodnutie súdu podstatný význam práve v ustálení toho, že zmluva o úvere je tvorená všetkými uvedenými listinami a súčasne v nich sú uvedené všetky zákonom vyžadované náležitosti. V zmysle uvedeného sú teda závery súdu predčasné, pretože súd prvej inštancie nehodnotil obsah zmluvy o úvere ako celku. To, že zmluva je tvorená aj zmluvnými dojednaniaми a aj oznámením veriteľa o schválení úveru bolo pre konanie a rozhodnutie súdu dôležité a tým, že súd prvej inštancie túto skutočnosť dôsledne nezohľadnil pri svojom rozhodnutí, je jeho rozhodnutie založené na predčasných a neúplných skutkových zisteniach a na nesprávnom právnom posúdení.

Podľa napádaného rozsudku neobsahuje úverová zmluva údaj o „termíne konečnej splatnosti“. Žalovaná popiera tento záver, pretože nejde o skutkovo správne zistenie, súčasne po právnej stránke termín konečnej splatnosti nemôže byť dôvodom bezúročnosti úveru. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Zmluva obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, explicitným vyjadrením presného dátumu v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Poukázala v tejto súvislosti na závery, ktoré citovala z rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/62/2019 zo dňa 18.12. 2019, a z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 25Co/2/2019 zo 17.12. 2019. Záver spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybniť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010

Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladienie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. Za nesprávny považuje žalovaná aj záver súdu o chýbajúcom údaji o dobe trvania zmluvy. Z článku 9 ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva uzavretie zmluvy na dobu neurčitú. Na túto skutočnosť žalovaná upriamila pozornosť vo svojom vyjadrení k žalobe a súčasne predložila spolu s vyjadrením ako dôkaz: zmluva o spotrebiteľskom úvere číslo 8500085879, zmluvné dojednania a oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.

Žalovaná popiera tvrdenie, že Zmluva neobsahuje údaj o počte, termínoch a výške splátok. Na základe uvedených skutočností popiera závery súdu o dôvodoch, pre ktoré by malo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia.

Odvolať proti výroku II. odôvodnila tým, že tento výrok je nezákonný a nepreskúmateľný. Podľa napádaného rozsudku žalovaná porušila svoje povinnosti tým, že zmluva o úvere neobsahuje predpísané náležitosti a dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná. Z rozsudku nevyplýva označenie zákonného ustanovenia, podľa ktorého neuvedenie zákonom určených náležitostí (navyše na základe výkladu prijatého ex post a s odstupom 5 rokov) by sa malo spätne hodnotiť ako porušenie bližšie neoznačenej povinnosti žalovanej. V tomto smere je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné a dôvod, ktorý by mal zdôvodňovať existenciu nároku ako takého nemá oporu ani v záveroch súdu a ani v žiadnom zákone. Bezúročnosť úveru ako dôvod pre uplatnenie finančného zadosťučinenia nepredstavuje dôvod pre priznanie takéhoto nároku ani podľa súdnej praxe, poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/110/2019. Ani odôvodnenie sumy primeraného finančného zadosťučinenia sa neopiera o žiadne konkrétne preukázané skutočnosti. CSP umožňuje len v určitých, v zákone presne špecifikovaných prípadoch, aby o určitých skutočnostiach nevykonávalo dokazovanie. Citovala § 186 ods. 1 CSP s tým, že žiadny z prípadov uvedených v tomto ustanovení nie je splnený v prípade dôvodov, ktoré uviedol v rozsudku súd. Súd prvej inštancie teda pri rozhodovaní zohľadnil (bližšie nešpecifikovaným) spôsobom také skutočnosti, ktoré nevyplývajú z vykonaného dokazovania. Zároveň súd prvej inštancie opomína, že zrážkami zo mzdy žalobkyňa uhrádzala aj sumu úveru, takže nie je vôbec zrejmé, či túto skutočnosť súd tiež považoval za stresujúcu pre žalobkyňu alebo nie.

Citovala § 220 ods. 2 CSP, uviedla, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 dovolací súd uviedol, že „Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“, v rozhodnutí R 52/2020 (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo 14/2020 z 23.6.2020): „Civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v § 264 ods. 1 a 2 CSP sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku.“ Tvrdila, že závery uvedené súdom v odôvodnení rozsudku nie sú výsledkom dokazovania, neboli v konaní preukázané a preto, ak boli akýmkoľvek (inak nepreskúmateľným spôsobom) zohľadnené pri rozhodovaní, potom spôsobujú nezákonnosť rozsudku.

3. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa tak, že navrhla rozsudok v napadnutej časti z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Bola názoru, že žalovaná sa nedostatočne oboznámila s rozsudkom súdu prvej inštancie. Žalovaná v odvolaní namieta, že súd nemal vykonať dôkazy, ktoré k vyjadreniu k žalobe pripojila: zmluvu o spotrebiteľskom úvere, zmluvné dojednania a oznámenie veriteľa o schválení úveru. Uvedené tvrdenie nezodpovedá obsahu rozsudku. Súd prvej inštancie sa v bode 5. a 7. rozsudku podrobne vyjadruje k Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru a k Zmluvným dojednaniám a z týchto listín súd pri svojom rozhodovaní vychádzal (bod 21. rozsudku). Oznámenie veriteľa o schválení úveru žalovaný do spisu nedoložil, a preto súd ani nemohol z takej listiny vychádzať (bod 21. rozsudku). S argumentáciou žalovanej v čl. I na str. 2 odvolania sa tak súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal. Žalovaná ďalej na str. 2 namieta, že súd neprihliadol na ust. čl. 4, ods. 4.5 zmluvných dojednaní. Aj s touto argumentáciou žalovanej, ktorá už bola prednesená v rámci vyjadrenia žalovanej, sa súd vysporiadava v bode 21. rozsudku, keď uviedol, že vzhľadom na absenciu Oznámenia veriteľa o schválení úveru nebolo možné určiť termín konečnej splatnosti úveru. Odvolacia argumentácia žalovanej na str. 3, kde poukazuje na nesprávne rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré vyhodnotili jednostranný právny úkon v podobe Oznámenia veriteľa o schválení úveru ako súčasť zmluvy o úvere, je právne irelevantná v kontexte absencie listinného

dôkazu Oznámenia veriteľa o schválení úveru. Súd prvej inštancie sa zrozumiteľným spôsobom vysporiadal aj s argumentáciou žalovanej na str. 3 v predposlednom a poslednom odseku odvolania, keď žalovaná poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a zmenu právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z. V bode 22. rozsudku súd vysvetľuje, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (vymedzenie časového údajja počiatku a ukončenia zmluvy) zostala súčasťou vnútroštátneho práva. Uvedená obsahová náležitosť je obsiahnutá aj v čl. 10 ods. 2 písm. c) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008. Na doplnenie súd v bode 23. rozsudku uvádza, že počiatok a koniec konkrétneho obdobia splácania úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu a svojim podpisom potvrdzuje svoj súhlas - vôľu s vymedzenou dobou trvania zmluvy. S touto argumentáciou súdu prvej inštancie jednoznačne žalobkyňa súhlasí a táto formulácia predstavuje aj zrozumiteľnú a súčasne vyčerpávajúcu odpoveď na námietky žalovanej. K tvrdeniam žalovanej v časti III. na str. 4. odvolania uviedla, že tieto sú jednoznačne účelové. Jej bol poskytnutý len bežný spotrebiteľský úver, t. j. nebol jej poskytnutý revolvingový úver. V zmluve bol uvedený konkrétny počet splátok úveru, a teda nie je možné hovoriť o neurčitom trvaní zmluvy. U úveru, ktorý jej poskytla žalovaná, t. j. s fixným počtom splátok, je možné určiť presný termín začiatku aj konca trvania úveru. Ďalšia argumentácia žalovanej v tejto časti odvolania je právne irelevantná, keďže nereflektuje skutočnosť, že žalovaná nedoložila listinný dôkaz Oznámenie veriteľa o schválení úveru. V čl. IV na str. 4 odvolania žalovaná namieta nezákonnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku v časti odôvodnenia výroku II. rozsudku. S týmto tvrdením žalovanej nie je možné súhlasiť. Súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal s nárokom na primerané finančné zadosťučinenie v bodoch 36. – 40. rozsudku odkazujúc na príslušné zákonné ustanovenie (bod 37.), ako aj na konkrétne porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa (bod 40.). Dôvodom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je bezúročnosť úveru, ale absencia zákonom daných náležitostí. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/110/2019, na ktorý poukazuje žalovaná, je v rozpore so zákonom a akcentuje neadekvátne formalistický prístup k výkladu zákonných ustanovení. Pokiaľ ZoSÚ ustanovuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať konkrétne náležitosti, je zrejmé, že niekto musí príslušné náležitosti do zmluvy doplniť. Pokiaľ zmluvu pripravuje žalovaná ako dodávateľ, je jej povinnosťou zabezpečiť, aby zmluva mala príslušné náležitosti. Keď si nespĺní túto svoju povinnosť, ZoSÚ obsahuje sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Úver je v takom prípade zo zákona bezúročný a nie je potrebný zásah na súdu, ktorý postup prichádza do úvahy napríklad v situácii, ak by došlo medzi účastníkmi k mimosúdnej dohode alebo ak by veriteľ nevymáhal od dlžníka sumu nad rámec poskytnutého úveru. Na sankciu v podobe priznania primeraného finančného zadosťučinenia nevzniká nárok vtedy, keď je úver bez poplatkov a bezúročný, ale za splnenia podmienky úspešného uplatnenia práva na súde. Sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti nastupuje za iného právneho stavu než sankcia v podobe primeraného finančného zadosťučinenia, a teda tieto sankcie reagujú na odlišné situácie. Pokiaľ sa týka nasledujúcej argumentácie žalovanej v tom smere, že odôvodnenie sumy primeraného finančného zadosťučinenia sa neopiera o žiadne konkrétne preukázané skutočnosti. Súd vykonal výsluch strany sporu, t. j. žalobkyne, vychádzal z jej tvrdení, vychádzal z preukázaného skutkového stavu, t. j. že boli u nej vykonané zrážky zo mzdy, teda došlo k zásahu do jej majetkových práv. Je všeobecne známe, že ide o nepríjemnú životnú situáciu. Nie je zrejmé, akým spôsobom by malo byť preukázané, že zrážky zo mzdy sú nepríjemné, t. j. stresujúce. Žalobkyňa má za to, že v tomto prípade ide o všeobecnú skúsenosť, o ktorej má vedomosť každá osoba, t. j. aj sudca. Na str. 5 v druhom odseku žalovaná uvádza, že súd prvej inštancie opomína, že zrážkami zo mzdy žalobkyňa uhradila aj sumu úveru, takže nie je vôbec zrejmé, či túto skutočnosť súd tiež považoval za stresujúcu pre žalobkyňu alebo nie. Vyriešenie tejto otázky nie je podstatné pre toto konanie a je potom irelevantné, že súd mal opomenúť túto skutočnosť. Podstatnou skutočnosťou však je, že k zrážkam zo mzdy došlo na základe neplatnej Dohody o zrážkach zo mzdy a v dôsledku predloženia neplatnej Dohody o zrážkach zo mzdy to bola žalovaná, kto nastolil protiprávny stav. Súd prvej inštancie sa v bode 40. dôkladne vysporiadal so skutočnosťami podstatnými pre priznanie sumy primeraného finančného zadosťučinenia, pričom poukázal aj na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu. Rozhodnutie súdu I. inštancie je v celom rozsahu správne a dostatočne odôvodnené. Tento sa vysporiadal zrozumiteľným spôsobom s argumentáciou prednesenou žalovanou.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutých častiach (I., II. a IV. výrok) v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380

ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach (I., II. a IV. výrok rozsudku) treba navzdory námietkam žalovanej považovať za vecne správny.

Odvolačí súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasíť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia vo vzťahu k I. výroku rozsudku (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predstretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolačí súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

5. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený predmetnou zmluvou ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňala definíčné znaky takejto zmluvy. Žalobkyňa uzatvárala zmluvu ako fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaná vystupovala v postavení dodávateľa, teda osoby, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej, alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 2 a 3 O. z.). Na uvedené nemá vplyv skutočnosť, že zmluva o úvere je zmluvným typom upraveným v Obchodnom zákonníku (zákon č. 513/1991 Zb. Obchodnom zákonníku v znení neskorších predpisov, ďalej aj „Obch.z.“).

Medzi stranami bolo nesporné, že v danej veci ide o zmluvný vzťah, o ktorom niet pochýb, že je spotrebiteľským vzťahom. Tiež bolo nesporné, že malo dôjsť k uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru podľa ZoSÚ.

Súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti, ktoré vyžaduje ZoSÚ a to dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, keď v tlačive žiadosť/zmluva bol uvedený údaj splatnosť úveru s počtom splátok, výška mesačnej splátky, avšak nebol uvedený dátum počiatku povinnosti splácania úveru, preto nie je možné určiť ani dobu trvania zmluvy, ako ani konečnú splatnosť úveru. Žalovaná v skutkových tvrdeniach trvala na tom, že zmluva pozostáva z ustanovení nachádzajúcich sa na listinách označených ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“, „Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., č. zmluvy (VS):8500085879“, príloh, „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (ďalej len „Oznámenie“) predstavuje potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy (v podobe Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru) s odkazom na čl. 7 ods. 7.1 zmluvných dojednaní s odkazom na Oznámenie mal byť termín konečnej splatnosti uvedený v Oznámení spôsobom vyplývajúcim z čl. 4. ods. 4.5 a explicitným vyjadrením presného dátumu v Oznámení. Na preukázanie svojich skutkových tvrdení však žalovaná nepredložila súdu dôkaz, ktorým by preukázala svoje tvrdenia. Predložila súdu len Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere (ďalej len „žiadosť/zmluva“) a Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., č. zmluvy (VS):8500085879. Listinný dôkaz o vyhotovení a odoslaní Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktorým by preukázala existenciu obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere nepredložila. Spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov pri absencii čo i len jednej z obligatórnych náležitostí zmluvy. Počiatok a koniec konkrétneho obdobia splácania úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu a svojim podpisom potvrdzuje svoj súhlas - vôľu s vymedzenou dobou trvania zmluvy. S týmto záverom potom súvisí aj možnosť posúdenia rozsahu záväzku spotrebiteľa ako i možnosť s istotou a bez ťažkostí rozpoznať dátum splatnosti prvej a poslednej splátky úveru. Žalovaná nepreukázala, že by uzavretá zmluva obsahovala túto náležitosť. Sú preto uzavrel, že pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. i/ (poznámka odvolacieho súdu – správne písm. f/) doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a písm. k/ výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, sa považuje poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

S týmito závermi súdu prvej inštancie sa odvolačí súd v plnom rozsahu stotožňuje.

Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že ako dôkaz k vyjadreniu k žalobe pripojila zmluvu o spotrebiteľskom úvere, zmluvné dojednania a oznámenie veriteľa o schválení úveru, že z rozsudku

nevyplýva, že by súd vôbec vykonal dokazovanie uvedenými listinami, hoci ich význam a hodnotenie malo pre rozhodnutie súdu podstatný význam práve v ustálení toho, že zmluva o úvere je tvorená všetkými uvedenými listinami a súčasne v nich sú uvedené všetky zákonom vyžadované náležitosti, teda závery súdu predčasné, pretože nehodnotil obsah zmluvy o úvere ako celku, túto skutočnosť dôsledne nezohľadnil pri svojom rozhodnutí, čím je jeho rozhodnutie založené na predčasných a neúplných skutkových zisteniach a na nesprávnom právnom posúdení, túto námietku odvolací súd považuje za nedôvodnú, nakoľko ako už uviedol súd prvej inštancie, žalovaná súdu prvej inštancie nepredložila Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, toto aj podľa zistení odvolacieho súdu nebolo súčasťou jej vyjadrenia k žalobe, ani jej podania z 28.4.2021, ani odvolania, nenachádza sa v listinnom spise ani jeho elektronickej podobe, listinami „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluva o revolvingovom úvere“ a „Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., č. zmluvy (VS):8500085879“ bolo vykonané dokazovanie (viď zápisnicu z pojednávania dňa 6.5.2021 na č.l. 70-73 spisu, a 3., 4., 7., 19. a 20. bod odôvodnenia napadnutého rozsudku), preto sa odvolací súd nestotožnil s námietkou odvolateľky, že napadnuté rozhodnutie je založené na predčasných a neúplných skutkových zisteniach a na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalovaná v odvolaní namietala záver súdu prvej inštancie o absencii doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru ako obligatórnej obsahovej náležitosti v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

Z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedený len počet splátok a výška splátky, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Z dôvodu, že nie je uvedený dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nie je možné určiť ani dobu trvania zmluvy, ako ani jeho konečnú splatnosť. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k dvojstrannému prejavu vôle, a teda ani k zmluvnému konsenzu o obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Pre vznik zmluvy sa vyžaduje prejav vôle oboch zmluvných strán, teda dlžníka i veriteľa, čo v danom prípade preukázané nebolo (vo vzťahu k namietanej obsahovej obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Ako už bolo uvedené Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nebolo súčasťou vyjadrenia žalovanej k žalobe, ani jej podania z 28.4.2021, ani odvolania, nenachádza sa v listinnom spise ani jeho elektronickej podobe, žalovaná nepredložila listinný dôkaz o vyhotovení a odoslaní Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Poukaz žalovanej na legislatívnu zmenu vo vzťahu k obsahovej náležitosti konečnej splatnosti úveru, ktorá bola novelou ZoSÚ z vnútroštátnej zákonnej úpravy vypustená, bol bez právneho významu, keďže doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (vymedzenie časového údajá počiatku a ukončenia zmluvy) zostala súčasťou vnútroštátneho práva. Uvedená obsahová náležitosť je obsiahnutá aj v článku 10 ods. 2 písm. c/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, týkajúceho sa obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o úvere.

V súvislosti s obsahom tzv. zmluvných dojednaní, ktoré mali byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, je potrebné uviesť (ohľadom obsahových obligatórnych zákonom stanovených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere), že nebolo tvrdené ako ani preukázané, že údaj o dobe trvania zmluvy, prípadne o termíne konečnej splatnosti úveru, bol obsiahnutý v zmluvných dojednaniach. Počiatok a koniec konkrétneho obdobia splácania úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu a svojím podpisom potvrdzuje svoju vôľu (súhlas) s vymedzenou dobou trvania zmluvy. S uvedeným záverom potom súvisí aj možnosť posúdenia rozsahu záväzku spotrebiteľa, ako i možnosť s istotou a bez ťažkostí rozpoznať dátum splatnosti prvej a poslednej splátky úveru. Žalovaná nespochybnila, že doba trvania predmetnej zmluvy mala byť časovo ohraničená, pričom uvedená obsahová náležitosť musela byť splnená už pri vzniku zmluvy, teda malo dôjsť k zmluvnému konsenzu aj o vymedzení počiatočného a konečného okamihu povinnosti žalobkyne ako spotrebiteľa splácať poskytnutý úver, k čomu v posudzovanej veci nedošlo.

Pokiaľ žalovaná uviedla, že popiera tvrdenie, že Zmluva neobsahuje údaj o počte, termínoch a výške splátok, odvolací súd uvádza že neposkytla v tomto smere žiadnu argumentáciu, na ktorú by mohol reagovať, odvolací súd sa v plnom rozsahu sa stotožňuje s vyššie uvedenými závermi súdu prvej

inštancie, počiatok a koniec konkrétneho obdobia splácania úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu.

Odvolaací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa plnila v prospech žalovanej titulom uzavretej Žiadosti/Zmluvy a dohody celkom sumu 1.023,12 eur, vzhľadom k posúdeniu poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov žalobkyňa plnila žalovanej nad rámec sumy 702 eur bez právneho dôvodu, žalobkyňa totiž bola povinná vrátiť žalovanej iba skutočne poskytnutú sumu úveru 702 eur, keďže však plnila celkom sumu 1.023,12 eur, na strane žalovanej vzniklo bezdôvodného obohatenie v sume 321,12 eur, súd prvej inštancie preto správne uložil žalovanej bezdôvodné obohatenie vydať žalobkyni a to zaplatením žalovanej sumy 321,12 eur s príslušenstvom (odvolaním nespochybným).

Odvolaací súd na základe všetkého vyššie uvedeného preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. výroku ako vecne správny potvrdil.

6. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a tretia ZoOS proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru, priznaním primeraného finančného zadostučinenia vo výške 150 eur, na základe správnych skutkových záverov a následného právneho posúdenia veci.

Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie ZoOS vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarcia pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ďalej len „NS SR“ sp. zn. 6Cdo/127/2017).

Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne uplatnila na súde porušenie svojich práv, keďže súdnym rozhodnutím žalobkyni ako spotrebiteľke bol priznaný konkrétny nárok z bezdôvodného obohatenia voči žalovanej ako poskytovateľovi úveru vo výške 321,12 eur s príslušenstvom, vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v dôsledku absencie obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom z odôvodnenia vyplývalo nesporné poskytnutie nižšej sumy úveru, ako bola dohodnutá v zmluve. Jediný predpoklad, ktorý zákon pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia vyžaduje bol preto splnený. Bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením povinností veriteľom a úspešným uplatnením práva spotrebiteľa na súde. Splnenie žiadnych ďalších podmienok nebolo potrebné.

Odvolaacia argumentácia žalovanej (aj s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/110/2019) predstavovala odklon od záverov vyslovených v rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že jediným predpokladom, ktorý zákon vyžaduje pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 ZoOS je, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva a účelom tohto finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách, nie zaťažovať spotrebiteľa dôkazným bremenom preukazovať ďalšie iné podmienky, vrátane podmienky, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma.

Nedôvodná bola aj odvolacia námietka žalovanej o chýbajúcom odôvodnení základu nároku, vyplývajúceho z konkrétneho porušenia práva. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (odsek 38-40) konštatoval splnenie predpokladu, ktorý ustanovenie § 3 ods. 5 ZoOS pre vznik práva na primerané finančné zadostučinenie vyžaduje, je ním úspešné uplatnenie práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanou, z dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v odseku

32, v odseku 23 (§ 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ), pretože predmetný úver bol považovaný za bezúročný a bez poplatkov podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ.

Žalovanej vznikol nárok na vrátenie finančných prostriedkov len vo výške, ktoré skutočne žalobkyni poskytla (702 eur). Z dôvodu prijatia plnenia od žalobkyne nad poskytnutú sumu (1.023,12 eur), žalobkyňa sa úspešne domáhala voči žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia vo výške predstavujúcej rozdiel uvedených súm (321,12 eur).

Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bolo preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017).

Súd prvej inštancie prihliadal konkrétne na viacnásobné porušenie práv žalobkyne, výšku bezdôvodného obohatenia, vykonávanie zrážok zo mzdy žalobkyne, kvantifikujúci priznanú sumu menej ako polovicou výšky bezdôvodného obohatenia.

Priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 eur spĺňa preto požiadavku primeranosti, vo vzťahu k nevyhnutnému postupu spotrebiteľa domáhať sa v samostatnom konaní ochrany svojich práv, ako slabšia strana sporu, až do právoplatného skončenia ktorého bola žalobkyňa vystavená stavu nutnosti riešiť uvedenú ochranu (zmluva so žalobkyňou bola uzavretá dňa 22.10.2014, pričom konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyne ako spotrebiteľky bolo skončené vydaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie dňa 6.5.2021).

Poukaz na vykonávanie zrážok zo mzdy prináležal k zhodnoteniu individuálnych okolností daného prípadu, keďže bezdôvodné obohatenie vznikalo v dôsledku nevyplácania pravidelného mesačného príjmu žalobkyni, prestavujúceho jej mzdu.

Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Odvolací súd nezistil existenciu ďalšieho odvolacieho dôvodu v odvolaní, ktorý by mal pre danú vec podstatný význam.

Žalovaná neopodstatnene namietala v odvolaní nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, z ktorých vyvodil správne právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Do práva na spravodlivý proces nepatrí súčasne právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04), teda aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami strany konania a jej právnymi názormi (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04).

Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 eur (II. výrok) ako vecne správny potvrdil.

7. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v súdnom konaní je poskytnúť úspešnému účastníkovi náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel vynaložiť. Pomerovať úspech a neúspech vo veci však nemožno len tým, ako bolo o konkrétnom návrhu rozhodnuté, ale je ich treba posudzovať v širších súvislostiach. V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 1/04 Ústavný súd Českej republiky zdôraznil, že rozhodovanie o trovách konania nesmie byť len mechanickým posudzovaním výsledkov sporu, bez komplexného zhodnotenia rozhodnutia v merite veci. Rozhodnutie o náhrade trov konania má byť zrejším a logickým ukončením celého súdneho sporu.

CSP však nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 O.s.p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 O.s.p. (ak výška plnenia závisela od úvahy súdu, prípadne znaleckého posudku). Zásadu úspechu vo veci je treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisela od úvahy súdu (alebo znaleckého posudku). V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože nemožno ho ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu

alebo znaleckej činnosti (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 926 s.).

Nebolo by spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou primeraného finančného zadostučinenia požadovať od žalobkyne, aby svoju ujmu podceňovala len preto, aby potom nemusela hradiť trovy konania, pričom pri rozhodovaní o náhrade trov v takýchto prípadoch treba rozlišovať čo je základné a čo sprevádzajúce (porov. nález ÚS ČR sp.zn. III. ÚS 170/99). Za základ sa pritom považuje rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté a výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 926 s.). Riešenie spočíva v tom, že žalobkyňa má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej) a priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 926 s.). Žalobkyňa bolo preto nevyhnutné považovať v danom spore za úspešnú v celom rozsahu, pretože mala plný úspech čo do vydania bezdôvodného obohatenia, úrokov z omeškania a základu uplatneného nároku na primerané finančné zadostučinenie, pričom výška plnenia, vyplývajúca z tohto procesného úspechu, závisela od úvahy súdu.

Odvolačný súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil aj závislý výrok o náhrade trov konania o priznaní žalobkyňi nároku na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu a ako závislý preskúmaný výrok, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením (IV. výrok).

8. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola aj v odvolacom konaní úspešná v plnom rozsahu, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, voči žalovanej v odvolacom konaní neúspešnej, keď odvolací súd nevidel a ani strany sporu netvrdili, že by tu boli dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

9. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)